

попита и той. — „Така зеръ,“ рѣкохъ азъ. Дѣдо поплъ отиде въ другата одаа, отвори нѣкакавъ си санджкъ, извади изъ него едно парценце камжкъ, или смола, — не зная що бѣше, — и донесе го при мене. — „Знаешъ ли ти що е това?“ ма попита. — „Не зная, казвамъ: — отдека ща да зная!“ — „Това е магнитъ, рѣче той; а магнитътъ е такавъ единъ камжкъ, който тѣгли желѣзото камъ себѣ си.“ И наистина, зема той едно откличе, повика го каде магнитътъ и откличето са спусна и залепи са за камжкътъ: стои на него право, като залепѣно, или така сжщо, както стои и човѣкътъ на земята. — „Сега откъсни това откличе отъ тоя камжкъ,“ каза дѣдо поплъ. Азъ го джрпнахъ, ала са измавихъ. Азъ мислѣхъ, че е лесно да го откача, а то биле мжчно — насила го откачихъ отъ тоя проклѣти камжкъ. — „Сега джрпъ откличето отдолу подъ магнитътъ и приближи си ржката до него.“ Азъ клѣкнахъ подъ дѣдовата попова ржка, и щомъ приближихъ откличето до камжкътъ, то нѣкаква си сила джрпна откличето изъ ржката ми, подскокна тѣ и пакъ са залепи за камжкътъ, и стжрчи на него съ главата надолу; стжрчи и не пада. Какви сж тие чудеса? Поглѣдахъ азъ не е ли намазанъ камжкътъ или откличето съ нѣщо, — не е — сичко сухо. А и това пакъ да кажеме: откачихъ откличето, приближихъ го пакъ до камжкътъ, а ржката ти усѣща, че нѣщо тѣгли и чини ти са, че сжщиятъ откличъ иска да излѣзе изъ ржката ти. Бутахъ азъ това откличе насамъ-нататакъ, тласкахъ го съ пжрстъ и от-